

Visió de Terra Santa

És l'últim dia que correm per Israel.

Avui escric l'última visió de Terra Santa. L'escric recordant com vaig passar de l'interior del país fins a la mar Mediterrània i després, per la costa, des del N. fins a Tel-Aviv. Recordo molt bé que vàrem baixar poques vegades de l'autobús i, quan ho feiem, no era pas per recrear-nos-hi massa estona.

Així, doncs, em ve a la memòria la imatge de l'interior de l'autobús on, entre tots, anàvem reconstruint i ordenant allò que durant la setmana havíem vist; allò que, aviat farà dos anys, vaig començar a escriure a «Ronsana» pensant que duraria dos o tres mesos. A fora l'alta Galilea —ben diferent de la baixa Galilea— ens acompanyava amb el seu terreny muntanyós i aspre, pobre de vegetació. Sota nostre, quan el caprici d'alguna vall ho permetia, podíem veure de llambregada el mar de Tiberíades voltat de verdor. A banda i banda de la carretera, alzinars, pols i homes amb vestits foscos i cara ferrenya, semblaven nascuts de la mateixa terra rocosa.

Acompanyats per aquest paisatge arribem a St. Joan d'Acre. Els carrers assolhats bullen de comerciants i turistes. Entrem a la frescor de la fortalesa dels Creuats.

Un diria que ens trobem prop de casa per l'estil de la construcció. És més com el nostre i no pas com el de les cases blanques que hi ha escampades per aquesta ciutat. Aquí varen arribar els creuats a defensar els Llocs Sants. Varen arribar amb força, com de força és la imatge de qualsevol racó de la seva fortalesa. De la sala principal, un passadís secret els treia de les mans de l'enemic i els portava a la platja apunt d'embarcar mar endins. El passadís és estret, fosc i humit.

Seguim la corba que fa el mar des de Sant Joan d'Acre fins a Haifa. Hi havia molts vaixells; xemeneies escopint fum negre i camions cremant gas-oil; edificis sense personalitat, vernissats de pol·lució. La tècnica moderna s'ha aposentat en aquesta part d'Israel i l'ha convertida en la regió industrial del país, oberta al Mediterrani.

Haifa és la tercera de les ciutats més importants d'Israel. És dedicada sobretot a la indústria. Els carrers són plans vora la mar, però aviat pugen a la falda de la Muntanya del Carmel. Del cim estant hom contempla cap a l'interior la formosa de la Galilea llunyana fins poder veure, per damunt de muntanyes aspres, el pic d'Hermon; cap a Migjorn la blavor del mar es fa platejada fins a confondre's més enllà amb la blavor del cel.

Baixem ara vers la costa plana del Mediterrani.

Arribem a Cesarea, capital romana a Palestina durant uns 500 anys. Fou Herodes el qui la va fundar, l'any 22 abans de Crist. Vora la mar un amfiteatre construït en el s. II està cuidat fins a l'últim detall. És actualment un dels teatres més selectes d'Israel. Més enllà, restes d'un formós aqüeducte són l'atracció dels qui venen a prendre el sol a la platja.

És entrada la tarda. El sol ja va a Ponent. El trànsit de cotxes és ràpid i la carretera és una autopista. Som vora Tel-Aviv.

Aquesta ciutat, banyada pel mar, va ser fundada a començaments de segle com un suburbi jueu de Yafa.

Masia Can Farell

Restaurant

Km. 5.500 de la carretera de
Caldes a Granollers - Tel. 844 87 07
SANTA EULALIA DE RONÇANA

